



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 823/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť D. K. a M. K., zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Soňa Tóthová, Štefánikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 159/2003 a jeho rozsudkom z 28. mája 2010, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 371/2010 a jeho rozsudkom z 20. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom sp. zn. 5 Cdo 296/2012 a jeho uznesením z 25. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. a M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2014 doručená sťažnosť D. K. a M. K. (ďalej len „sťažovatelia“; v citáciách aj „odporcovia“, „žalovaní“ alebo „dovolatelia“), zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Soňa Tóthová, Štefánikovo námestie 2, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 159/2003 a jeho rozsudkom z 28. mája 2010, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 371/2010 a jeho rozsudkom z 20. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 296/2012 a jeho uznesením z 25. februára 2014.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia boli žalovanými v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 159/2003, v ktorom sa J. B. (ďalej len „žalobca“; v citáciách aj „navrhovateľ“), proti nim domáhal určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu v rozsahu 1/3 k nehnuteľnostiam – stavba (dvojgaráže) súpisné č..., stavba (dvojgaráže) súpisné č... – nachádzajúcim sa v katastrálnom území..., zapísaných na liste vlastníctva... vedenom Správou katastra... (ďalej aj „nehnutelnosti“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 159/2003-211 z 13. februára 2008 zamietol návrh žalobcu a uložil mu povinnosť nahradiť sťažovateľom trovy súdneho konania. Na základe odvolania žalobcu podaného proti označenému rozsudku okresného súdu krajský súd uznesením č. k. 12 Co 272/2008-234 z 29. mája 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) postupom podľa § 221 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) s poukazom na § 221 ods. 1 písm. f) a h) a § 212 ods. 3 OSP odvolaním napadnutý rozsudok

okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že mu zároveň uložil povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s § 132 OSP a vyvozené závery dostatočne odôvodniť v súlade s požiadavkami podľa § 157 OSP.

Okresný súd po tom, ako vec opätovne prerokoval, rozsudkom č. k. 12 C 159/2003-292 z 28. mája 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) určil vlastnícke právo žalobcu k spoluvlastníckemu podielu vo výške 1/3 k nehnuteľnostiam, a tiež rozhodol o trovách súdneho konania tak, že sťažovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť ich žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, ktorým namietali, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a nové dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, a odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s uplatnenými odvolacími dôvodmi sťažovatelia okresnému súdu konkrétne vytýkali, že predmetná stavba (dvojgaráž) nie je prístavbou rodinného domu a nikdy nebola postavená ani užívaná ako prístavba, ale bola postavená ako samostatná stavba. Ďalej poukázali na právne predpisy platné v dobe výstavby predmetnej stavby a argumentovali, prečo táto nemôže byť prístavbou rodinného domu a jeho príslušenstvom. Záver okresného súdu, že predmetná stavba je príslušenstvom rodinného domu, označili za nesprávny, ktorý nie je v súlade s ustanoveniami § 24, § 27 a § 130 Občianskeho zákonníka platného a účinného v rozhodujúcom období. K darovacej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a jeho rodičmi uviedli, že v tejto nebol jednoznačne, určito a zrozumiteľne vyjadrený predmet darovania, keď dvojgaráž vedená v zmluve nebola identifikovaná súpisným číslom, resp. popisným číslom, a nebolo v nej presne uvedené, na ktorej parcele sa nachádza a ani to, kto je vlastníkom dvojgaráže a v akom podiele, tak ako to vyžadovali dotknuté právne predpisy. Nesúhlasili ani s právnym záverom okresného súdu, že nenadobudli vlastnícke právo k predmetnej dvojgaráži z titulu vydržania. Tiež namietali, že okresný súd sa nezaoberal s dôkaznými prostriedkami, ktoré v konaní predložili s návrhom na ich vykonanie, konkrétne poukázali aj na projekt, ktorý predložili okresnému

súdu. Ďalej uviedli, že okresný súd mal k objasneniu zápisov na dotknutom liste vlastníctva vykonať ďalšie dokazovanie, napr. vyžiadať si písomné vyjadrenie od správy katastra alebo vypočúť jej riaditeľa. Vzhľadom na to, že ku dňu prevodu spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam R. L. na rodičov žalobcu nebola v pozemkovej knihe zapísaná predmetná stavba, boli toho názoru, že nie je možné zmluvu vykladať tak, že jej predmetom bola dvojgaráž. V tejto súvislosti poukázali na príslušné ustanovenia kúpnej zmluvy, z čoho vyvodili záver, že jej predmetom bolo okrem iného aj užívacie právo rodičov žalobcu k dvojgaráži. Na podklade týchto dôvodov sa sťažovatelia domáhali zmeny rozsudku okresného súdu, eventuálne jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľov rozhodol rozsudkom č. k. 4 Co 371/2010-355 z 20. júna 2012, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, čo v merite veci právne odôvodnil s poukazom na § 219 ods. 1 a 2 OSP.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré právne odôvodlili s poukazom na § 237 pís. f) a g) OSP. Sťažovatelia v dovolaní krajskému súdu najmä vytýkali, že jeho postupom im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že okresný súd ich nevypočul k dôležitým otázkam, ktoré považovali za podstatné k meritu veci, ako aj tým, že nenariadil znalecké dokazovanie na zistenie ceny prevádzaného podielu na nehnuteľnostiach, ako aj na zistenie, či stavba dvojgaráže je prístavbou rodinného domu, keďže túto otázku považoval v konaní za rozhodujúcu. Sťažovatelia ďalej namietali, že okresný súd nevykonal dokazovanie v takom rozsahu, ako mu nariadil krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení, napriek tomu krajský súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vyslovil v odôvodnení svojho rozhodnutia, že okresný súd vykonal na objasnenie skutkového stavu veci dostatočné dokazovanie. Taktiež namietali, že tak okresný súd, ako aj krajský súd vykladajú dotknuté ustanovenia kúpnej zmluvy nesprávne a v rozpore s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s platnou judikatúrou Slovenskej republiky, s gramatickým, logickým a systematickým hľadiskom a pravidlami interpretácie prejavu vôle, čo spôsobuje nesprávny záver, že predávajúca chcela predat' a predala kupujúcim aj spoluvlastnícky

podiel v rozsahu 1/3 na dvojgaráži. Ďalej poukázali na to, že dvojgaráž nie je príslušenstvo rodinného domu, ale samostatne stojaca nehnuteľnosť, a že pôvodná vlastníčka kúpnu zmluvou neprejavila vôľu previesť vlastnícke právo k príslušenstvu k rodinnému domu na kupujúcich (právnych predchodcov žalobcu), ale predmetom označeného právneho úkonu bol iba prevod užívacieho práva na právnych predchodcov žalobcu k predmetnej stavbe. Tiež namietali aj nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, pokiaľ išlo o jeho závery o predaji spoluvlastníckeho podielu na stavbe dvojgaráže, keď krajský súd neuvádza, akými argumentmi sa zaoberal pri posudzovaní právnej povahy predaja tohto spoluvlastníckeho podielu na kupujúcich. Boli toho názoru, že krajský súd nedostatočne vykonal dokazovanie vo veci vyžiadanim si napr. zápisov na liste vlastníctva č..., katastrálne územie... Za nesprávny a v rozpore s predpismi, ktoré upravujú evidenciu nehnuteľností, považovali aj záver krajského súdu o tom, že objasňovanie zápisov dvojgaráže v evidencii nehnuteľností nie je podstatné vo veci. Zdôraznili, že súdy nevychádzali v tomto konaní zo skutočného stavu v katastri nehnuteľností, tento nebol zisťovaný objektívne, nestranne a riadne a súdy pri jeho zisťovaní vychádzali len z listinných dôkazov predložených žalobcom a sťažovateľov o tom ani riadne nevypočul.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP v závere svojho dovolania sťažovatelia uviedli, že žalobca 7. júna 2012 alebo 8. júna 2012, teda ešte pred vyhlásením rozsudku krajského súdu, na ktorom sa nezúčastnil on ani jeho právny zástupca, vymenil bránu na jednej dvojgaráži, odstránil z nej tabuľu so súpisným číslom bez toho, aby o tom informoval sťažovateľov. Z uvedeného vyslovili obavu, že žalobca vedel o výsledku odvolacieho konania a o rozhodnutí krajského súdu skôr, ako toto bolo verejne vyhlásené 20. júna 2012, a preto aj vzniesli námietku zaujatosti senátu krajského súdu.

Z uvedených dôvodov sťažovatelia navrhli, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a zaviazá žalobcu na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia žalovaných, eventuálne, aby rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Cdo 296/2012-416 z 25. februára 2014 dovolanie sťažovateľov s poukazom na § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako neprípustné odmietol.

Proti rozsudku okresného súdu, rozsudku krajského súdu, uzneseniu najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu ich vydaniu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením nimi označených práv podľa ústavy a dohovoru odôvodňujú tou istou argumentáciou, ktorá bola súčasťou ich argumentácie v odvolacom a dovolacom konaní a ktorá sa koncentruje hlavne na nedostatky odôvodnenia napádaných rozhodnutí, nesprávnosť právneho posúdenia veci a na nedostatky zisťovania skutkového stavu veci s tým, že proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu nad rámec tejto argumentácie namietajú, že najvyšší súd ako súd dovolací „... *dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že tu nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 238 O. s. p., ani podľa ust. § 237 O. s. p.*“, pretože podľa ich názoru v konkrétnych okolnostiach danej veci bol daný „... *minimálne dovolací dôvod podľa ust. 237 písm. f) O. s. p.*“, keďže namietaným postupom všeobecných súdov im bola odňatá možnosť pred nimi konať. V tejto súvislosti sťažovatelia uvádzajú, že týmto postupom im bola zo strany najvyššieho súdu odňatá možnosť, aby sa tento súd „*ako súčasť všeobecného súdnictva zaoberal vecnou stránkou, právnym posúdením ako aj všetkými námietkami sťažovateľov vznesenými proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa [a] odvolacieho súdu*“.

Sťažovatelia taktiež namietajú, že najvyšší súd sa „*nedostatočne zaoberal prípadnou zaujatosťou senátu odvolacieho [súdu], a bez ďalšieho dospel k záveru, že sťažovatelia nepreukázali také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali existenciu zaujatosti predmetného senátu*“.

V súvislosti so sťažovateľmi namietaným porušením ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že z obsahu sťažnosti vyplýva, že ich porušenie sťažovatelia vnímajú iba ako sekundárny dôsledok porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrem všeobecného tvrdenia o porušení označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4

a čl. 47 ods. 3 ústavy neuviedli žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia týchto práv.

Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„Základné právo sťažovateľov D. K..., bytom... a M. K..., bytom... vlastníť majetok garantované v článku 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a právo na rovnosť účastníkov v konaní garantované v článku 47 ods. 3 Ústavy SR bolo porušené postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I spis. zn. 12 C 159/2003-292 zo dňa 28. 05. 2010, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 4 Co 371/2010-355 zo dňa 20. 06. 2012 a postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5 Cdo 296/2012 zo dňa 25. 04. 2014.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I spis. zn. 12 C 159/2003-292 zo dňa 28. 05. 2010, rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 4 Co 371/2010-355 zo dňa 20. 06. 2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5 Cdo 296/2012 zo dňa 25. 04. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovatelia v sťažnosti tiež žiadajú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu, rozsudku krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ich sťažnosti, čo odôvodňujú tým, že s ohľadom na skutkový a právny stav opísaný v ich sťažnosti možno predpokladať, že napadnuté rozhodnutia budú zrušené a okamžitým výkonom týchto rozhodnutí, t. j. zápisom žalobcu do katastra nehnuteľností, by mohol nastať nenávratný stav, keď by v prípade zrušenia napadnutých rozhodnutí bolo vysoko sťažené ich postavenie, keďže by boli nútení sa domáhať určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 305/08).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Vzhľadom na znenie „petitu“ sťažnosti (s. 33 a 34 sťažnosti) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu, uznesením najvyššieho súdu a postupom týchto súdov predchádzajúcim vydaniu ich rozhodnutí.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovatelia mali k dispozícii na ochranu svojich základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru proti rozsudku okresného súdu, ktorý je súdom prvého stupňa, riadny opravný prostriedok, ktorý aj využili. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľov bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je najprv potrebné poukázať na názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010,

I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté. V takomto prípade je preto nevyhnutné, aby sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote nielen proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ale aj proti rozhodnutiu súdu odvolacieho, ak ním došlo podľa názoru sťažovateľa k zásahu do jeho práv (IV. ÚS 406/2010).

Ústavný súd preto považuje lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za dodržanú.

Z uvedeného obsahu sťažnosti (článok I tohto uznesenia) vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľov, s ktorou spájajú porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, sa koncentruje tak na nedostatky jeho odôvodnenia, ako aj na nezákonnosť postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, pričom sťažovatelia konkrétne namietajú nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, nesprávne právne posúdenie veci – svoju právnu argumentáciu vedú v rovine polemiky s výkladom jednoduchého práva uskutočneným všeobecnými súdmi, nesprávne a neúplné zistenie skutkového stavu veci, pričom namietajú najmä nevykonanie dôkazných prostriedkov (znalecké skúmanie a ich výsluch ako účastníkov konania), jednostrannosť vykonávania a hodnotenia dôkazných prostriedkov v ich neprospech a v tejto súvislosti sa domáhajú prehodnotenia už hodnotených dôkazov, v rámci čoho predkladajú ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu a postup predchádzajúci jeho vydaniu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovatelia proti nemu uplatňujú.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia citoval podstatné časti rozsudku okresného súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní, a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, v časti

relevantnej pre toto konanie uviedol: „Po preskúmaní vecí dospel (krajský súd, pozn.) k záveru, že súd prvého stupňa vykonal na objasnenie skutkového stavu dostatočné dokazovanie, skutkové zistenia súdu zodpovedajú výsledkom dokazovania, vec posúdil podľa príslušných právnych noriem a rozhodnutie aj odôvodnil spôsobom stanoveným § 157 ods. 2 O. s. p., s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje, pričom námietky odporcov v odvolaní nepovažoval za dôvodné...

Na podporu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd, k dôvodom odvolania odporcov, ktorými namietajú skutkové závery súdu prvého stupňa uvádza, že tieto majú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú výsledkom hodnotenia dôkazov, ktoré zodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O. s. p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to i z hľadiska ich pravdivosti, eventuálne hodnovernosti, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada ku všetkému, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania.

V prejednávanej veci navrhovateľ odvodzoval svoje spoluvlastnícke právo k predmetnej dvoj garáži od darovacej zmluvy, uzavretej so svojimi rodičmi, ktorou mu previedli 1/3 podiel na tejto nehnuteľnosti, ktorí ho nadobudli v roku 1963 kúpnu zmluvou od R. L.. Na preukázanie vlastníctva okrem darovacej a kúpnej zmluvy predložil súdu výpis z listu vlastníctva evidencie nehnuteľností katastrálneho územia... č... z 08. 04. 1991, v ktorom boli jeho rodičia zapísaní ako spoluvlastníci 2/6-ín nehnuteľností parc. č... zastavenej plochy o výmere... a nehnuteľností parc. č... zastavenej plochy o výmere... a výpis z listu vlastníctva katastra nehnuteľností katastrálneho územia... z 18. 08. 1998, v ktorom bol zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti parc. č... zastavenej plochy o výmere..., nehnuteľnosti parc. č... zastavenej plochy o výmere... a parc. č.... stavby súpisné číslo..., čo bolo vtom čase súpisné číslo spornej dvojgaráže. Skutočnosť, že jednu z garáží v spornej nehnuteľnosti nerušene užíval od roku 1983, po jeho nastáňovaní sa do dolného bytu v dome v novembri 1981, kedy dal nájomcovi garáže výpoveď, preukazoval okrem svojho tvrdenia, zápisom o dohode s odporcami z 06. 04. 1995, 28. 10. 1993 a 06. 06. 1994, ktorými sa dohodli na spôsobe platenia dane za garáže...

Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie o návrhu v danej veci bolo závislé na posúdení platnosti kúpnej zmluvy uzavretej právnyimi predchodcami účastníkov konania a nadväzujúcej darovacej zmluvy. So záverom súdu prvého stupňa, že pôvodná

vlastníčka dvojgaráže zmluvou z 29. 07. 1962 predala rodičom navrhovateľov 1/3-inový spoluvlastnícky podiel aj na predmetnej dvojgaráži a títo sa stali jej spoluvlastníkmi sa odvolací súd stotožňuje, keďže tento vychádza zo skutkových zistení v konaní a k jeho odôvodneniu nie je treba v zásade nič dodávať.

Odporcami namietaný nedostatok vôle predávajúcej predať aj predmetnú dvojgaráž nebolo pri výklade prejavu vôle predávajúcej, vyjadrenej v predmetnej zmluve, možné zistiť.

Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

Citované ustanovenie predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť, a pre ten prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom, a to najmä gramatickým, logickým a systematickým. Okrem toho súd posúdi na základe vykonaného dokazovania, aká bola skutočná vôľa účastníkov v okamihu uzatvárania zmluvy. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom nemôže nahradzovať či meniť prejavy vôle; použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje len k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci vo vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe ich zmluvného dojednaní. Výkladové pravidla sa uplatnia predovšetkým v situácii, kedy účastníci konania interpretujú obsah zmluvných dojednaní odlišným spôsobom. Súd pri úsudku o skutočnej vôle účastníkov zmluvy prihliadne najmä k účelu tohto právneho úkonu, k okolnostiam, za ktorých k nemu došlo, a k následnému správaniu sa účastníkov zmluvy.

Skutočnosť, že predmetná dvojgaráž bola podľa predložených dokladov označovaná ako prístavba rodinného domu a preto nebolo osobitne svojimi identifikačnými údajmi uvedenými v bode 1 tejto zmluvy, neznamená, že nebola predmetom predaja, pretože už v bode 3 kúpno predajnej zmluvy, v ktorom účastníci upravili spôsob užívania predmetných predaných nehnuteľností v budúcnosti vyplýva, že kúpenými nehnuteľnosťami sú dom, záhradka, garáže a besiedka, z ktorých kupujúci, rodičia navrhovateľa, budú užívať dvojizbový byt, garáž bližšie k domu č... a besiedku. Tvrdenia, odporcov, že garáže neboli predmetom predaja (resp. spoluvlastnícky podiel na nich) spochybňuje skutočnosť,

že predávajúca nemala dôvod nechávať kupujúcim bez náhrady možnosť užívať jednu časť garáže, najmä, keď druhú časť prenajímala.

Rovnako záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ spoluvlastnícky podiel na dvojgaráži nadobudol darovacou zmluvou z 28. 05. 1991 registrovanou štátnym notárstvom 05. 06. 1991 zodpovedá zistenému stavu. V darovacej zmluve, bode 1/ účastníci medzi darované nehnuteľnosti dvojgaráž uviedli výslovne, i keď bez súpisného čísla (súpisné číslo neuviedli ani pri rodinnom dome), čo však nespôsobuje neplatnosť darovacej zmluvy, ak jej účastníci poznali skutočný stav veci a navrhovateľ časť dvojgaráže už v dobe prijatia daru užíval (bod 3 zmluvy) a užíval ju bez rušenia odporcami až do 2003.

K námietkam odporcov týkajúcich sa objasňovania zápisov dvojgaráže v evidencii a neskôr v katastri nehnuteľností, či už vôbec alebo ako prístavby alebo samostatnej stavby odvolací súd uvádza, že tieto neboli podstatnými vo veci. Uplatneniu nárokov vlastníka stavby na súde nemôže brániť skutočnosť, že táto (zväčšenie pôvodnej stavby o prístavbu tak ako bola v príslušných dokladoch označovaná) nie je v katastri nehnuteľností zapísaná aj s údajmi, ktorými má byť označená [§ 7 písm. b) zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov]. Vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá sa zapisuje do katastra nehnuteľností, nemožno síce bez vkladu do katastra previesť, avšak existencia tohto práva nie je na údajoch katastra závislá. To napokon vyplýva i z ustanovenia § 70 zák. č. 162/1995 Z. z., podľa ktorého údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Medzi údaje uvádzané v § 7 patria aj parcelné čísla nehnuteľností a súpisné čísla stavieb.

Ak by zákon nepredpokladal, že môže byť rozdiel medzi skutočným právnym stavom a jeho zápisom v katastri nehnuteľností, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Podľa súčasného právneho stavu teda v prípade rozporu medzi právnym stavom evidovaným v katastri nehnuteľností a stavom skutočným musí súd vychádzať zo skutočného stavu;

prítom je oprávnený posudzovať ako predbežné otázky, či zmluva, alebo zmluvy, ktoré uvádza osoba domáhajúca sa určenia vlastníctva k nehnuteľnosti je platná, aký je jej obsah, poprípade prihliadať k iným skutočnostiam, ktoré mali za následok nesúlad medzi stavom katastra a skutočným stavom. Rovnako to platilo za predchádzajúcej právnej úpravy platnej v dobe uzavretia zmluvy právnymi predchodcami účastníkov konania (v roku 1963) a navrhovateľa s rodičmi (v roku 1991), keď prevod vlastníctva k nehnuteľnosti zmluvou bol podmienený jej registráciou štátnym notárstvom a zmeny sa zapisovali v evidencii nehnuteľností vedenej podľa zák. č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v znení zák. č. 150/1983 Zb. Podľa jeho ustanovenia § 6 boli údaje evidencie nehnuteľností záväzné pre plánovanie a riadenie poľnohospodárskej výroby, pre výkazníctvo a štatistiku o poľnohospodárskom pôdnom fonde a lesnom fonde, pre prehľady nehnuteľností vedené socialistickými organizáciami a aj podkladom pre spisovanie zmlúv a iných listín o nehnuteľnostiach.

Návrhu odporcov, aby bolo vo veci pripustené dovolanie (§ 238 ods. 3 O. s. p.) odvolací súd nevyhovел preto, že odporcovia k tomuto neuviedli, aká právna otázka by sa mala v dovolacom konaní vyriešiť.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval v prvom rade za potrebné poukázať na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov prvostupňového rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia ďalšie dôvody.

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu, ako aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných

súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„Súd pri opätovnom rozhodovaní o návrhu navrhovateľa bol v zmysle § 226 O. s. p. viazaný právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, vysloveného v uznesení č. k. 12 Co 272/20008-234 zo dňa 29. 5. 2009 a vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle záverov odvolacieho súdu, pričom sa prejudiciálne zaoberal platnosťou všetkých právnych úkonov týkajúcich sa predmetnej nehnuteľnosti v zmysle právnych predpisov platných v čase ich vzniku.

Ako prvú súd posudzoval platnosť kúpnej zmluvy uzavretej rodičmi navrhovateľa... s R. L... a skúmal skutočnú vôľu účastníkov v okamihu uzatvárania zmluvy. Kúpnopredajnou zmluvou... mal súd za preukázané, že R. L. predala..., rodičom navrhovateľa, ideálnu 1/3 svojich nehnuteľností zapísaných v pozemkovej knihe kat. územia... vo vložke č... za dojednanú cenu 45.000,- Kčs. Kúpnopredajná zmluva bola registrovaná Štátnym notárstvom... dňa 30. 5. 1963. Podľa bodu 3, kupujúci s ohľadom na skutočnosť, že kupujú 1/3 uvedených nehnuteľností, dohodli užívanie predmetných kúpených nehnuteľností a to, dvojizbového kompletného bytu so všetkým príslušenstvom na prízemí, záhradku na prízemí pred týmto bytom a jednu garáž, a to garáž bližšiu k domu č... na... ul. a besiedku na parcele č... Uzavretiu tejto kúpnopredajnej zmluvy predchádzal inzerát predávajúcej v denníku Práca, ročník XVII – číslo 132, zo dňa 3. 6. 1962, ktorým predávajúca ponúkla na predaj tretinu domu s užívaním dvojizbového bytu so všetkým príslušenstvom, s garážou a predzáhradkou. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že garáž nachádzajúcu sa na... ul. postavila R. L. na základe stavebného povolenia č..., vydaného Národný výbor v B. dňa 19. 8. 1947, ako prístavbu 2 garáží pre osobné autá na pozemku katastr. mp. č... Užívacie povolenie na používanie prístavby 2 garáží postavených v B. na..., parcela č..., vydal Ústredný národný výbor... R. L... S poukazom na uvedené ako aj s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného

ku dňu..., kedy bola uzatvorená kúpno predajná zmluva..., a to § 31 ods. 1 podľa ktorého prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol urobený, zodpovedá pravidlám socialistického spoluzitia, § 24 podľa ktorého súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené tak, aby sa tým vec alebo jej oddeliteľná časť nepoškodila alebo podstatne neznehodnotila, § 27 podľa ktorého príslušenstvo sú vedľajšie veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s touto vecou trvalo užívali, § 130 podľa ktorého kto nadobudne vlastníctvo k veci, nadobudne aj jej príslušenstvo, ako aj práva s jej vlastníctvom spojené, pokiaľ nie sú obmedzené na predchodcu, súd dospel k záveru, že 2 garáže postavené R. L. na... v B., na základe stavebného povolenia č..., vydaného Národný výbor v B. dňa 19. 8. 1947 a užívané na základe užívacieho povolenia vydaného Ústredným národným výborom... dňa 25. 8. 1952, pod č..., tvorili prístavbu, príslušenstvo nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovej vložke č..., parcela č..., dom... a R. L. ich chcela a aj kúpno predajnou zmluvou..., predala, ako ideálnu 1/3 nehnuteľnosti J. a A. B. Z dôvodu, že predmetom kúpno predajnej zmluvy bola ideálna 1/3 nehnuteľnosti, zmluvné strany si v bode 3 dohodli užívanie nehnuteľnosti tak, že manželia B. budú užívať z predmetných kúpených nehnuteľností dvojizbový kompletný byt so všetkým príslušenstvom na prízemí, záhradku na prízemí pred týmto bytom a jednu garáž, a to garáž bližšiu k domu č... na... ul. a besiedku na parcele č... To znamená, že rodičia navrhovateľa... kúpno predajnou zmluvou..., uzavretou s R. L., zaregistrovanou Štátnym notárstvom... dňa 30. 5. 1963, nadobudli vlastnícke právo k ideálnej 1/3 nehnuteľností zapísaných v pozemkovej knihe kat. územia... vo vložke č..., čo mal súd za preukázané z výpisu z evidencie nehnuteľnosti z LV č..., zo dňa 4. 5. 1986, podľa ktorého rodičia navrhovateľa... boli vlastníkmi nehnuteľností parcela č..., č. s... zastavaná plocha o výmere..., parcela č... záhrada o výmere..., parcela č... zastavaná plocha o výmere..., parcela č... zastavaná plocha o výmere..., každý v 1/6.

Darovacou zmluvou zo dňa 28. 5. 1991, registrovanou Štátnym notárstvom... dňa 5. 6. 1991, mal súd za preukázané, že... rodičia navrhovateľa, darovali navrhovateľovi ideálnu 1/3 nehnuteľností v kat. území..., na parcele č..., t. j. rodinný dom, dvojgaráž a pozemok a v celosti nehnuteľnosť na parcele č... (kompletnú besiedku). Vlastnícke právo navrhovateľa k uvedeným nehnuteľnostiam mal súd za preukázané výpisom z LV č... zo dňa 18. 8. 1998, podľa ktorého bol navrhovateľ vlastníkom nehnuteľností parcela č... zastavaná

plocha o výmere..., parcela č... záhrada o výmere..., parcela č... zastavaná plocha o výmere..., parcela č... zastavaná plocha o výmere... a stavieb so súpisným č... na parcele č... – dom a stavby so súpisným č... na parcele č... – stavba, titulom Dar. RI 29/91-606/91...

Notárskou zápisnicou sp. zn. N 125/2003, Nz 43440/2003 zo dňa 3. 6. 2003, napísanou na notárskom úrade..., notárkou JUDr. M. Š., bolo spísané osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v kat. území..., obec..., garáž, súpisné č... na parcele č..., zapísané na LV č..., odporcami dňa 18. 11. 1986. Zákonnou podmienkou pre osvedčenie vyhlásenia o vydržaní notárom v zmysle § 63 notárskeho poriadku č. 323/1992 Z. z. je vyhlásenie dotknutého vlastníka a obecného úradu, v obvode ktorého je nehnuteľnosť, že nemajú ku vzniku uvedeného práva občana výhrady... V danom prípade Notárska zápisnica sp. zn. N 125/2003, Nz 43440/2003 zo dňa 3. 6. 2003, napísaná na notárskom úrade..., notárkou JUDr. M. Š., záznam o vyjadrení navrhovateľa ako osoby zapísanej na LV č... kat. územie..., ako vlastníka spornej nehnuteľnosti, neobsahovala a preto podľa názoru odvolacie súdu vysloveného v uznesení č. k. 12 Co 272/2008-234 zo dňa 29. 5. 2009 nebola vkladuschopnou listinou a nemôže byť podkladom pre záver súdu, že odporcovia sú vlastníkmi spornej nehnuteľnosti v celosti... Na základe uvedeného súd... dospel k záveru, že vlastnícke právo odporcov na základe osvedčenia o vydržaní... k predmetnej nehnuteľnosti vzniknúť nemohlo... Predpokladom nadobudnutia vlastníctva vydržaním podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka je tzv. oprávnená držba; ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Dobromyseľnosť sa posudzuje so zreteľom na všetky okolnosti držby, najmä s ohľadom na existenciu právneho titulu užívania veci. Dobromyseľnosť držiteľa predpokladá okrem jeho subjektívneho presvedčenia o existencii práva, aj istú objektívnu situáciu, ktorá dáva dôvod presvedčenia o oprávnenosti jej výkonu. Ide najmä o právny titul užívania veci ako vlastnej. Súd na základe vykonaného dokazovania s poukazom na právny názor odvolacie súdu vyslovený v uznesení č. k. 12 Co 272/2008-234 zo dňa 29. 5. 2009, dospel k záveru, že u odporcov nebola splnená podmienka oprávnenej držby po celú vydržaciú dobu, bez toho aby si niekto uplatňoval vlastnícke právo na túto vec, pretože sporná nehnuteľnosť bola zaevidovaná v katastri nehnuteľnosti v LV č.... zo dňa 8. 4. 1991 a 18. 8. 1998 a ako jej spoluvlastníci boli vedení rodičia navrhovateľa a v druhom už navrhovateľ a preto odporcovia nemohli byť pri spisovaní osvedčenia

o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dňa 3. 6. 2003, dobromyseľní. Navyše odporcom bolo známe, že od 29. 7. 19962, kedy R. L. predala ideálnu 1/3 nehnuteľnosti na... v B. J. a A. B., sa s nimi zároveň dohodla, o užívaní jednej garáže, bližšej k domu, čo sami odporcovia v notárskej zápisnici sp. zn. N 125/2003, Nz 43440/2003 zo dňa 3. 6. 2003, uviedli. To znamená, že predmetnú garáž nemohli mať v držbe minimálne do 28. 5. 1991, do kedy ju mali v držbe J. a A. B., kedy ju darovacou zmluvou previedli na navrhovateľa.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že navrhovateľ je na základe darovacej zmluvy... vlastníkom spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/3 k nehnuteľnosti – stavby (dvojgaráže), súpisné č..., na parcele č... a stavby (dvojgaráže), súpisné č... na parcele č..., nachádzajúcich sa v katastrálnom území..., zapísaných na liste vlastníctva č... Katastrálneho úradu..., preto návrhu navrhovateľa vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.“

V posudzovanej veci sa k námietkam sťažovateľov týkajúcim sa dôvodov, ktorými bolo vyhovené žalobe, vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí a z tohto dôvodu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP, pričom na zvýraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uviedol ďalšie dôvody.

Ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie nie je v zásade oprávnený vstupovať do právneho posúdenia veci krajským súdom, ak krajský súd nevybočí z ústavne akceptovateľných hraníc výkladu a aplikácie právnych noriem, v tomto prípade do výkladu hmotnoprávnych ustanovení dotknutých právnych predpisov upravujúcich spôsob nadobúdania vlastníckeho práva.

Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci všeobecné súdy na základe ustáleného skutkového stavu veci, ktorý ústavný súd s odkazom na svoju rozhodovaciu činnosť nemôže prehodnocovať, dostatočne rozviedli úvahy, ktoré ich viedli k meritórnym zisteniam, a primeraným

spôsobom objasnili dôvody, pre ktoré neboli sťažovatelia so svojou meritórnou obranou úspešní.

S odvolaním sa na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietaný spôsob hodnotenia dôkazov zo strany všeobecných súdov, ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Do obsahu označených práv nepatrí ani právo účastníka konania a tomu zodpovedajúca povinnosť všeobecného súdu vykonať všetky účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel základného práva na súdnu ochranu, keďže súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a oprel ich o skutkové zistenia. V okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené platí aj v prípade, keď sa podstata právnych úvah sťažovateľov odlišovala

od právneho názoru všeobecných súdov, ktoré síce rozhodli spôsobom, s ktorým sťažovatelia nesúhlasia, avšak svoje rozhodnutia dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že za situácie, keď sťažovatelia v rámci odvolacej argumentácie nastolili v zásade tie isté otázky ako v konaní pred súdom prvého stupňa a už v tomto konaní dostali dostatočné odpovede, prečo ich argumentácia nebola opodstatnená, a krajský súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než súd prvého stupňa a následne postupom podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, neexistujú podľa názoru ústavného súdu relevantné dôvody na to, aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval, rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe toho, že krajský súd v okolnostiach daného prípadu postupoval podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Je potrebné uviesť, že za takýchto okolností je možné a vhodné postupom podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zúžiť rozsah odôvodnenia len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože nie je hospodárne a ani účelné, aby súd rozhodujúci o odvolaní uvádzal tie isté dôvody alebo aby len inými slovami vyjadril dôvody, pre ktoré bol účastník konania už v prvom stupni neúspešný.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia (v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, na ktoré krajský súd odkazuje a s ktorým sa stotožňuje) konštatuje, že krajský súd v ňom aj s ohľadom na obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu a obsah odvolacích námietok sťažovateľov ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov. Ústavný súd tak nezistil žiadne relevantné ústavnoprávne vady rozsudku

krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek korekciu zo strany ústavného súdu.

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k námietkam sťažovateľov o porušení ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že krajský súd v ich veci rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľmi označených práv.

Vzhľadom na spôsob ako sťažovatelia odôvodňujú svoju sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd s poukazom na svoje predchádzajúce závery o sťažovateľmi namietanom porušení označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy, a preto nie je ani v tomto prípade reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľmi označených práv.

Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľov v sťažnosti sa netýkajú preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto nemôže byť vzhľadom na rozsah základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy toto základné právo sťažovateľov dotknuté.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Podstatou námietok sťažovateľov smerujúcich voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je ich nesúhlas s jeho postupom pri výklade § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku v ich veci, ktorý vymedzuje podmienky prípustnosti dovolania.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov, uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje, proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 238 O. s. p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania... z ustanovenia § 238 O. s. p. nemožno vyvodit’.“

Najvyšší súd s prihliadnutím na § 242 ods. 1 druhú vetu OSP skúmal, či dovolanie sťažovateľov nie je prípustné v zmysle § 237 OSP, a v tejto súvislosti uviedol:

«Vady konania v zmysle § 237 písm. a) až e) O. s. p. neboli namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalovanými tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať [§ 237 písm. f) O. s. p.]...

K námietkam žalovaných, že nikde v celom rozsudku nie je uvedené, z čoho predaj podielu garáže vyplýva, akými argumentmi sa súd zaoberal pri posudzovaní právnej povahy predaja tohto spoluvlastníckeho podielu na predávajúcich a z čoho súd usudzuje, že vlastnícky podiel rodičov žalobcu k spornej nehnuteľnosti vznikol na základe kúpnej zmluvy, súd prvého stupňa zrozumiteľne podáva vysvetlenie na str. 7 a 8 rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil správnymi závermi súdu prvého stupňa i s jeho skutkovými zisteniami, preto boli dané podmienky pre postup v zmysle § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Doplnením dôvodov na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len posilnil argumentačnú stránku rozsudku súdu prvého stupňa v podmienkach prejednávaneho prípadu (aj z pohľadu odvolacích námietok uplatnených žalovanými a ich primeraním zodpovedaním), dovolací súd preto nemohol prisvedčiť dôvodnosti námietok dovolateľov o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odpoveďou na námietku žalovaných, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že žalobca je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu na garáži z titulu darovacej zmluvy, keď o platnosti tejto zmluvy sa nevyjadril, je vyjadrená na str. 7, druhom odseku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nadväzuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, strane. 8, ods. druhý rozsudku.

Pokiaľ žalovaní zotrvávajú na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi, uplatňujú dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (t. j. že rozhodnutia sudov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). Polemika o nesprávnosti súdmi vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie účastníka konania sama osobe nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti (prípadne arbitrárnosti). V danom prípade súdy uviedli konkrétne dôvody, pre ktoré považovali žalobu za dôvodne podanú; Týmto zároveň ponúkli dostatočne vysvetlenie toho, prečo z právneho

hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu dovolateľov (neboli však povinné výslovne zdôvodňovať každú námietku žalovaného z jeho uhla pohľadu)...

K dovolacej námietke dovolateľov, že súdy nedostatočne vykonali dokazovanie v tejto veci vyžiadanim si napr. písomného vyjadrenia alebo výsluchom riaditeľa správy katastra dovolací súd uvádza, že v zmysle Občianskeho súdneho poriadku sa v civilnom konaní uplatňuje prejednávacia zásada. Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určí súd. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 5 O. s. p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá tým vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000); terno jeho postup môže prípadne viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosť konať pred súdom...

Pokiaľ ide o námietky žalovaných správne alebo úplne zisteného skutkového stavu veci (dovolací súd tu poukazuje na napr. na tvrdenia žalovaných, že dvojgaráž nebola nikdy postavená ani užívaná ako prístavba k rodinnému domu, ale bola postavená ako samostatná stavba s dvoma predelenými časťami určenými na parkovanie motorových vozidiel) je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných [§ 241 – ods. 2 písm. a) a b) O. s. p.] a hmotnoprávných [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.] väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Námietka žalovaných týkajúca sa právneho záveru odvolacieho súdu, či predávajúca R. L. mala alebo nemala dôvod nechávať kupujúcim bez náhrady jednu časť garáže, sa týka hodnotenia dôkazov odvolacím súdom. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nesprávne vyhodnotí, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam

a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nezakladá to však tzv. zmätočnosť konania, teda ani vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. (vid' R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

K dovolacej námietke žalovaných, že napriek tomu, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v rozsahu, ako mu odporúčal odvolací súd v uznesení z 29. mája 2009, odvolací súd vyslovil v odôvodnení napadnutého rozsudku z 20. júna 2012, že súd prvého stupňa vykonal na objasnenie skutkového stavu dostatočné dokazovanie, dovolací súd uvádza, že Občiansky súdny poriadok nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodne právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podaného proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania.

Žalovaní ďalej námietkou, že súdy nižších stupňov v rozpore s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, platnou judikatúrou SR, kúpnopredajnou zmluvou, z 29. júla 1962 (najmä jej bod 1. a 3), gramatickým a systematickým hľadiskom a pravidlami interpretácie prejavu vôle, dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, že v zmysle jej bodu 3 predávajúca chcela predať a aj predala kupujúcim svoj podiel 1/3 na dvoj garáži namietajú, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom, právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s .p.]...

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval)...»

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, mohlo dôjsť v okolnostiach daného prípadu k namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi dovolania v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania v danej veci.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že najvyšší súd v prvom rade skúmal prípustnosť dovolania v predmetnej veci, pričom dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu, s tým, že nejde o prípad, keď je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 3 OSP. Najvyšší súd konštatoval, že nešlo ani o prípady podľa § 238 ods. 1 a 2 OSP, na základe čoho dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľov proti predmetnému rozsudku nie je prípustné. Ústavný súd považuje tento záver za logický, vyplývajúci z relevantných skutkových zistení, rozhodne nie arbitrárny, pričom najvyšší súd ho primerane odôvodnil.

Námietky sťažovateľov v sťažnosti sa predovšetkým týkajú postupu okresného súdu a krajského súdu pri prerokovaní návrhu žalobcu, ktoré čiastočne uplatnili v priebehu prvostupňového konania, v odvolaní, ako aj v dovolaní. Najvyšší súd ako dovolací súd sa týmito námietkami zaoberal a hodnotil, či nezakladajú dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd poukázal na to, že je v právomoci súdu rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, pričom nevykonanie navrhnutého dôkazu v zásade nie je porušením procesných práv účastníka konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa najvyšší súd vyjadril aj k dovolacej námietke sťažovateľov podľa § 237 písm. g) OSP, ktorou sťažovatelia formulujú svoje pochybnosti o nezaujatosti členov senátu odvolacieho súdu, čo vyvodzujú z toho, že žalobca 7. júna 2012 alebo 8. júna 2012, teda ešte pred vyhlásením rozsudku krajského súdu (22. júna 2012), na ktorom sa nezúčastnil on ani jeho právny zástupca, vymenil bránu na jednej dvojgaráži a odstránil z nej tabuľu so súpisným číslom.

Najvyšší súd s poukazom tak na vlastnú rozhodovaciu činnosť, ako aj rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva k tejto námietke sťažovateľov uviedol:

„... po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaní neuviedli žiadny, zákonom uznaný dôvod, na základe ktorého by .sa mohla spochybníť zaujatosť, sudcov senátu Krajského súdu v Bratislave JUDr. V. K., JUDr. B. J. a JUDr. A. H. Iba na základe ich podozrení o súvislosti konania žalobcu predchádzajúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu s jeho vedomosťou, o konečnom rozhodnutí odvolacieho súdu a zaujatosťou sudcov odvolacieho však bez ďalšieho nemožno urobiť záver o splnení podmienok ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p., ak súčasne nie sú k dispozícii ďalšie doložené skutočnosti, ktorých konkrétny obsah a charakter by objektivizoval uplatnenú námietku. Dovolací súd vyššie uvedené pochybnosti žalovaných nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a je toho názoru, že sú motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa; subjektívnych predstáv žalovaných...“

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého v danom prípade neexistujú právne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť nezaujatosť členov odvolacieho senátu, a tiež tvrdenie sťažovateľov, že najvyšší súd sa „nedostatočne zaoberal prípadnou zaujatosťou senátu odvolacieho [súdu], a bez ďalšieho dospel k záveru, že sťažovatelia nepreukázali také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali existenciu zaujatosti predmetného senátu“, podľa názoru ústavného súdu nemá ústavnoprávny rozmer.

Záveru najvyššieho súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných procesnoprávnych ustanovení (najmä § 237 a § 238 OSP), nie sú arbitrárne, preto sú ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľov z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú

z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už opakovane konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Vo vzťahu k nemožnosti posudzovať okolnosti danej veci, pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 2 ústavy z dôvodu odlišného rozsahu ich ochrany od okolností danej veci, ako aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd poukazuje na už prv uvedené závery vzťahujúce sa na napadnutý rozsudok krajského súdu.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj v časti smerujúcej voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd nezistil porušenie sťažovateľmi označených práv a sťažnosť bola z už uvedených dôvodov odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci (návrh na zrušenie sťažnosťou napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, nariadenie dočasného opatrenia a priznanie náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014